Πώς μπορούν να νικήσουν οι Παλαιστίνοι;

Η νίκη των Παλαιστίνιων απαιτεί μια κοινωνική επανάσταση

Γράφει ο Αλεξ Καλλίνικος

Μια και μοναδική στιγμή συμπύκνωσε κατά τη γνώμη μου τις τεράστιες εντάσεις που δημιουργεί η κυβέρνηση του Τζορτζ Μπους με την στήριξη της στην τρομοκρατία του Αριέλ Σαρόν στα κατεχόμενα.

Ο Αμερικανός υπουργός Εξωτερικών Κόλιν Πάουελ, πέρασε μια βδομάδα κλωθογυρίζοντας τον κόσμο πριν φτάσει στο Ισραήλ στην υποτιθέμενη "ειρηνευτική αποστολή" του. Εδωσε έτσι στους χασάπηδες του Σαρόν πολύ χρόνο για να κάνουν την ματωβαμμένη δουλειά τους. Ο πρώτος του σταθμός ήταν το Μαρόκο.

Σε μια δημόσια συνάντηση για τα ΜΜΕ, ο βασιλιάς Μοχάμεντ του Μαρόκο είπε ουσιαστικά στον Πάουελ να φύγει. "Δεν πιστεύετε ότι είναι πιο σημαντικό να πάτε πρώτα στην Ιερουσαλήμ;", ρώτησε τον Πάουελ.

Οργή

Είναι εντυπωσιακό. Η μοναρχία του Μαρόκο από τότε που κέρδισε την ανεξαρτησία της, στη δεκαετία του '50, είναι ένα από τα πιο πιστά και καταπιεστικά φιλο-δυτικά καθεστώτα. Και τώρα, αυτός ο παραχαϊδεμένος βασιλιάς έδινε φωνή στην οργή που απλώνεται στους αραβικούς δρόμους.

Ο λόγος είναι απλός. Η πολιτική του Μπους που αντιμετωπίζει τον πόλεμο του Ισραήλ εναντίον των Παλαιστίνιων σαν ένα από τα μέτωπα του μεγαλύτερου "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία", αποσταθεροποιεί τη Μέση Ανατολή και βάζει σε κίνδυνο την πολιτική επιβίωση των φιλο-δυτικών ηγετών του αραβικού κόσμου.

Η εφημερίδα Guardian σχολίαζε: "Υπάρχει άμεσος κίνδυνος εξάπλωσης του πολέμου. Η Ουάσιγκτον μέχρι στιγμής στηρίζεται στις καλές υπηρεσίες της Μόσχας που πείθει τη Συρία και το Ιράν να περιορίζουν τη Χεζμπολάχ στο νότιο Λίβανο. Ο κ. Πάουελ έχει ήδη λάβει άμεση προειδοποίηση από τους πιο σημαντικούς συμμάχους των ΗΠΑ -τη Σαουδική Αραβία, την Ιορδανία και την Αίγυπτο- ότι η δικιά τους σταθερότητα βρίσκεται σε κίνδυνο".

Η οργή στον αραβικό κόσμο είναι σημαντική για δύο λόγους. Πρώτα απ' όλα, μπορεί να απειλήσει τα σχέδια του Μπους για επίθεση στο Ιράκ. Ο Κουέντιν Πιλ, υπεύθυνος διεθνούς ρεπορτάζ στους Φαϊνάνσιαλ Τάιμς, έγραφε την περασμένη Δευτέρα: *"Αν ο Σαντάμ Χουσεϊν κάνει ποτέ την προσευχή του, σίγουρα θα πρέπει να λέει ένα θερμό ευχαριστώ για τη συμπεριφορά του Αριέλ Σαρόν... Ο θυμός στον αραβικό κόσμο, που φάνηκε στους δρόμους από τον Κόλπο μέχρι το Ραμπάτ, έχει κάνει τον πρακτικό σχεδιασμό οποιασδήποτε στρατιωτικής επιχείρησης μεγάλης κλίμακας εναντίον της Βαγδάτης- μια υπόθεση που θα χρειαζόταν ούτως ή άλλως μήνες προετοιμασίας- ασύγκριτα πιο δύσκολο."*

Αλλά η αναταραχή στον αραβικό κόσμο έχει και μια πιο μακροπρόθεσμη σημασία. Η κατάσταση του παλαιστινιακού λαού είναι η ίδια από τότε που ο βρετανικός ιμπεριαλισμός έδωσε τη στήριξή του στην ίδρυση σιωνιστικού κράτους στην πατρίδα τους, με τη διακήρυξη του Μπάλφουρ το 1917.

Στο Ισραήλ οι Παλαιστίνιοι αντιμετωπίζουν ένα κράτος που εξοπλίζεται και υποστηρίζεται από τις

μεγαλύτερες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις - σήμερα τις ΗΠΑ. Αυτό σημαίνει ότι το περισσότερο που μπορούν να καταφέρουν είναι κάποια μεμονωμένα πλήγματα στο Ισραήλ.

Η επιτυχία της Χεζμπολάχ που έδιωξε τον ισραηλινό στρατό από το νότιο Λίβανο δείχνει τι μπορούν να καταφέρουν οι αντάρτες όταν έχουν τη λαϊκή υποστήριξη. Είναι πιθανό οι Παλαιστίνιοι να μπορέσουν να διώξουν το Ισραήλ από το μεγαλύτερο μέρος των Κατεχόμενων αν καταφέρουν να προκαλέσουν αρκετά πλήγματα στον ισραηλινό στρατό.

Ενα σημαντικό μέρος του ισραηλινού κατεστημένου υποστηρίζει ήδη αυτή την υποχώρηση. Η παλαιστινιακή αντίσταση σταδιακά μπορεί να μειώσει την υποστήριξη της ισραηλινής κοινής γνώμης για την κατοχή κι έτσι να προκαλέσει μια αλλαγή στην κυβερνητική πολιτική.

Αυτό θα ήταν μια αδιαμφισβήτητη νίκη. Αλλά θα άφηνε πάλι στη θέση του το Ισραήλ, ένα ρατσιστικό, επεκτατικό κράτος, με μια τεράστια στρατιωτική μηχανή. Οι δημοσκοπήσεις αυτή τη στιγμή δείχνουν τον πρώην πρωθυπουργό Βενιαμίν Νετανιάχου να βρίσκεται ψηλά στις προτιμήσεις των Ισραηλινών, ενώ υποστηρίζει ακόμα πιο βάρβαρες πολιτικές από το Σαρόν.

Διάλυση

Οι Παλαιστίνιοι, μόνοι τους, δεν μπορούν να καταφέρουν την αλλαγή που χρειάζεται -τη διάλυση του σιωνιστικού κράτους και την αντικατάστασή του από μια μη θρησκευτική, δημοκρατική Παλαιστίνη στην οποία Εβραίοι και Αραβες θα μπορούν να ζουν μαζί με ελευθερία και ισότητα.

Αυτός ο στόχος μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο αν το βάρος του αραβικού κόσμου γείρει προς την υποστήριξη των Παλαιστίνιων. Αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβεί με τα σημερινά συντηρητικά αραβικά καθεστώτα.

Κοιτάξτε το παρελθόν. Η πιο σημαντική αραβική επίθεση στο Ισραήλ -ο πόλεμος του Οκτώβρη του 1973- έγινε γιατί το αιγυπτιακό καθεστώς του Ανουάρ Σαντάτ χρειαζόταν μια καλύτερη θέση για να διαπραγματευτεί μια χωριστή ειρήνη με το Ισραήλ.

Πολλές από τις χειρότερες ήττες τους, οι Παλαιστίνιοι τις εχουν δεχτεί από χέρια Αράβων “αδελφών” τους. Ο βασιλιάς Χουσεΐν πέταξε την παλαιστινιακή αντίσταση έξω από την Ιορδανία το Σεπτέμβρη του 1970. Η Συρία παρενέβη στον εμφύλιο πόλεμο του Λιβάνου το 1975-76 για να εμποδίσει τους Παλαιστίνιους και την αριστερά να νικήσουν.

Τα αραβικά καθεστώτα παρακολουθούσαν τον Σαρόν το 1982 να πολιορκεί τη Βηρυτό και να πετάει την παλαιστινιακή αντίσταση έξω από το Λίβανο. Φοβούνται ότι αν επιτρέψουν μια ανάλογη σφαγή να συμβεί στα Κατεχόμενα, οι λαοί τους δεν θα τους το συγχωρήσουν.

Η νίκη των Παλαιστίνιων απαιτεί μια κοινωνική επανάσταση στον αραβικό κόσμο που θα σαρώσει αυτά τα συντηρητικά καθεστώτα. Ο Τζορτζ Μπους και ο Αριέλ Σαρόν ανάβουν το φιτίλι που μπορεί να αποτελέσει την αρχή ενός τέτοιου ξεσηκωμού.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Εργατική Δημοκρατία (Φύλλο 111), Δεκαετία 2000-2009, 2002, Λευκωσία (νότια)

From:
https://movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:ergatikidimokratia:2_no111:palestinewin

Last update: **2026/06/06 12:26**